

Dosarul nr. 2ra-1521/2020

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.V.Holban)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.M.Anton, A.Bostan, V.Cotorobai)

ÎNCHEIERE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eșanu Eugeniu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Taran Victor
împotriva lui Eșanu Eugeniu cu privire la încasarea prejudiciului material și
moral,

împotriva deciziei din 09 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 09 noiembrie 2018 Taran Victor s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva lui Eșanu Eugeniu cu privire la încasarea prejudiciul material
și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, la data de 31 ianuarie 2018
deplasându-se cu automobilul de model Mercedes XXXXX pe strada XXXXX,
în fața lui la o distanță de 15 m, se deplasa un automobil de model XXXXX. A
menționat că, ambii conducători aveau o viteză de 30-40 km/h.

A indicat că, în momentul când conducătorul automobilului de model
XXXXX a trecut de intersecția străzilor XXXXX, fără a semnala virarea la stânga,
nu s-a încadrat în cotitură și s-a oprit cu partea frontală într-un gard de pe str.
XXXXX.

În acel moment, reclamantul s-a oprit în spatele automobilului XXXXX și
claxonând a preîntâmpinat șoferul din față să nu se deplaseze cu spatele, pentru a
evita tamponarea automobilelor.

A relatat că, în momentul când a claxonat, din automobilul XXXXX, de pe
banca pasagerului din față, a coborât un bărbat, care fiind foarte agresiv, s-a
îndreptat spre automobilul reclamantului amenințându-l cu răfuială fizică și
utilizând un limbaj vulgar în adresa sa. Reclamantul a încercat să amelioreze
situația dar nu s-a soldat cu succes.

A declarat reclamantul că, în momentul în care a încercat să se deplaseze de
la fața locului, a auzit o lovitură în spatele mașinii, lampa matrice din stânga, din

spatele mașinii a fost deteriorată. Despre acest fapt reclamantul a comunicat poliției care a și a documentat cazul.

A susținut că, în rezultatul acțiunilor huliganice ale pârâtului, automobilul reclamantului de model XXXXX a suferit un prejudiciu de 5535 lei, iar prejudiciul moral cauzat reclamantului îl estimează la suma de 25000 lei.

La data de 17 octombrie 2018 reclamantul a expediat o cerere prealabilă pârâtului, prin care a solicitat ca până la data de 01 octombrie 2018 să restituie benevol paguba. Pârâtul nu și-a onorat obligația față de reclamant.

De asemenea, a indicat că, de către organele de poliție, Eșanu Eugeniu a fost sancționat cu o amendă pe care ultimul a achitat-o.

A solicitat încasarea din contul pârâtului Eșanu Eugeniu a sumei de 5535 lei cu titlu de prejudiciu material, suma de 25000 lei – prejudiciu moral și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea din 16 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă parțial acțiunea. S-a încasat din contul lui Eșanu Eugeniu în beneficiul lui Taran Victor prejudiciul moral în mărime de 3000 lei (trei mii lei) În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 09 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Eșanu Eugeniu și s-a menținut hotărârea din 16 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel instanța de apel a invocat că la materialele cauzei au fost prezentate înscrisuri probatorii ce confirmă comiterea de către Eșanu Eugeniu a unei fapte ilicite în raport cu intimatul/Taran Victor manifestate în modul indicat supra, fiind cert constatată legătura de cauzalitate între acțiunile ilicite ale apelantului/ Eșanu Eugeniu care îmbracă forma unei fapte contravenționale – și urmările prejudiciabile - manifestate prin acostarea jignitoare a intimatului/Taran Victor în loc public.

În ceea ce privește consecințele prejudiciabile, instanța de apel a reținut concluziile instanței de fond referitor la faptul că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța va ține cont de caracterul și gravitatea suferințelor psihice, circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciu, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Instanța de apel a relatat ca fiind întemeiată soluția instanței de fond referitoare la faptul că pretențiile înaintate de intimat în partea încasării prejudiciului moral sunt juste, în condițiile în care în speță este cert că cadrul legal pertinent a fost aplicat corect, cu aprecierea justă a cuantumului compensației pentru prejudiciul moral, care, în opinia instanței de apel, se află într-un cuantum rezonabil și echitabil instituit de Lege pentru situația litigioasă.

Instanța de apel a considerat echitabilă concluzia instanței de fond prin care s-a dispus spre încasarea din contul lui Eșanu Eugeniu în beneficiul lui Taran Victor prejudiciului moral în mărime de 3000 lei, care în condițiile cazului dedus judecării - constituie o satisfacere echitabilă și nu este excesivă pentru apelant, ținut să o plătească și nici venit nejustificat pentru intimat.

În acest context, instanța de apel a relevat că rolul compensației pentru prejudiciul moral cauzat nu este unul punitiv și vindicativ, fiind chemat să asigure compensarea pecuniară a suferințelor cauzate de făptuitor victimei acțiunilor

ilicite, compensație ce trebuie să fie echitabilă în raport cu ambele părți, contrariul însemnând o îmbogățire fără justă cauză a reclamantului, contrară prevederilor art. 1389 Cod civil.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că suma de 3 000 lei dispusă spre încasare cu titlu de prejudiciu moral corespunde cerințelor de echitate și proporționalitate or, suma ce depășește această valoare este excesivă și disproporționată în raport cu fapta apelantului Eșanu Eugeniu și consecințele negative pentru Taran Victor – care este parte vătămată.

La 11 septembrie 2020 Eșanu Eugeniu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii.

În motivarea recursului s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului, mai mult ca atât instanța de apel a examinat superficial cauza și a ignorat prevederile art.1422 și art.1423 Cod civil.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces decizia din 09 iulie 2020, la data de 12 august 2020, însă la materialele cauzei lipsește dovada recepționării deciziei recurate. Astfel cererea de recurs declarată la 11 septembrie 2020 de către Eșanu Eugeniu este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 23 septembrie 2020 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d.97).

Până la data examinării recursului referința nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Eșanu Eugeniu.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Eșanu Eugeniu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru